

Proloog

TWEE MAANDEN GELEDEN

De mond van de man bleef maar bewegen, maar ik luisterde allang niet meer.

Ze betaalden me hier niet genoeg voor. Onmogelijk. Dag twee van deze baan en ik wilde al uit het raam springen. Werken in de muziekbusiness is leuk, zeiden ze. Te gek, zeiden ze. Leugens.

‘...is dat nou zo moeilijk te begrijpen? Dring ik tot je door? Een éclair is een langwerpige donut met chocolade erop en banketbakkersroom erin. Niet dit, dit... ronde ding dat je voor me gekocht hebt. Alwéér,’ donderde de eikel, met trillende onderkin.

Achter haar bureau liet zijn PA zich nog wat verder onderuitzakken in haar stoel, ongetwijfeld voor het geval hij zou besluiten haar tot zijn volgende slachtoffer te maken. Niet zo gek. Zij kreeg waarschijnlijk ook niet genoeg betaald. Alleen een masochist zou hier voor minder dan honderd dollar per uur plezier aan beleven. Meestal probeerde ik uitzendbaantjes voor een paar maanden te krijgen. Lang genoeg om wat geld te verdienen, kort genoeg om niet in allerlei drama verwickeld te raken.

Meestal.

‘Luister je eigenlijk wel?’ Zijn kunstmatig gebruinde vlees verkleurde met het toenemen van zijn woede van oranje naar een alarmerende bordeauxrode tint. Mocht hij een hartaanval krijgen, dan zou ik hem geen mond-op-mondbeademing geven. Een andere dappere ziel mocht zich opofferen.

‘Juffrouw... hoe je ook heten mag,’ zei hij. ‘Ga terug naar de winkel en haal deze keer waar ik om gevraagd heb!’

‘Morrissey. Mijn naam is Lena Morrissey.’ Ik gaf hem een servet,

waarbij ik ervoor zorgde dat ik hem niet aanraakte, want een echte professional houdt altijd afstand. Bovendien was die man zó weerzinwekkend. ‘En dit is voor jou.’

‘Wat is dat?’

‘Het is een berichtje van de manager van de donutwinkel met zijn excuses omdat hij geen lekkere lange fallusvormige eclairs heeft. Blijkbaar worden ze pas later vandaag gebakken,’ zei ik. ‘Omdat je me niet geloofde toen ik het gisteren vertelde. Ik dacht dat je het misschien eerder zou aannemen als het van een hogere autoriteit uit de donutwereld kwam.’

De arme perplexe schat keek van mij naar het servetje en weer terug.

‘Zijn naam is Pete. Hij leek aardig, en je kunt hem bellen als je meer bewijs wilt. Zoals je ziet heb ik hem zijn nummer onderaan laten opschrijven.’ Ik maakte aanstalten om naar de cijfers te wijzen, maar Adrian trok zijn hand terug en verfrommelde het servetje tot een prop. Nou ja, ik had het geprobeerd.

Min of meer.

Er kwam gelach uit de hoek van zijn kantoor. Een knappe vent met lang blond haar grijnsde naar me. Fijn dat Blondie het leuk vond. Ik daarentegen zou waarschijnlijk zeker ontslagen worden.

Wacht, was dat Mal Ericson van Stagedive?

Krijg nou wat, inderdaad.

Dan moesten die drie andere mannen de rest van de band zijn. Ik probeerde mijn ogen af te wenden, maar die hadden andere plannen. Beroemde mensen. Hm. Het was me tenminste gelukt om er een paar van dichtbij te zien voor ik eruit geschopt werd. Ze zagen er niet heel anders uit dan wij normale mensen, misschien alleen wat knapper. Hoewel ik mannen afgezworen had, kon ik hun wow-factor niet ontkennen. Twee kerels met donker haar en een knappe kop zaten naast elkaar documenten door te bladeren. Dat moesten David en Jimmy Ferris zijn, de broers. Ben Nicholson, de bassist en de langste van allemaal, lag languit met zijn handen onder z'n hoofd, diep in slaap. Complimenten. Geen slechte methode om een vergadering door te komen.

Mal zwaaide met zijn vinger. 'Lena Morrissey, hè?'

'Ja.'

'Ik mag jou wel. Je bent grappig.'

'Bedankt,' antwoordde ik droogjes.

'Mal, maat,' kwam Adrian tussenbeide. 'Laat me deze... vrouw gewoon wegsturen. En dan kunnen we onze zaken afronden.' Het bedrijfsmonster richtte zijn kraalooigjes weer op mij. 'Je bent ontslagen. Verdwijnt.'

En het was zover. Diepe zucht.

'Niet zo snel.' Mal stond op en kwam min of meer op ons af geslenterd. Over los in de heupen gesproken. 'Dus jij doet hier administratief werk?'

'Tot vandaag. Ja.'

Hij schonk me een spontane glimlach. 'Je lijkt niet erg onder de indruk van me, Lena. Vind je me niet indrukwekkend?'

'Natuurlijk wel. Maar ik geloof dat ik het nu iets te druk heb met ontslagen worden om de grootsheid van het moment volledig tot me te nemen.' Met mijn handen op mijn heupen keek ik hem recht in de ogen. Hij was leuk en ik durfde erom te wedden dat die glimlach van hem bij heel wat vrouwen werkte. Maar niet bij mij. 'Geloof me, ik ga straks echt uit mijn dak.'

Hij leunde tegen de deurpost. 'Beloof je dat?'

'Absoluut.'

'Dat moet ik dan maar geloven.'

'Dat vertrouwen waardeer ik, meneer Ericson. Ik zal u niet teleurstellen.'

Hij schonk me een enorme grijns. 'Je bent bijdehand. Daar hou ik van.'

'Bedankt.'

'Graag gedaan.' Hij hield zijn hoofd scheef en tikte met een vinger tegen zijn lippen. 'Ben je vrijgezel, Lena?'

'En waarom wil je dat weten?'

'Gewoon nieuwsgierig. Te oordelen naar je frons denk ik dat het antwoord ja is. Mijn broeders van het mannelijk geslacht zouden zich moeten schamen dat ze zo'n knap meisje over het hoofd zien.'

Heel wat van zijn ‘broeders’ hadden mij helemaal niet over het hoofd gezien. Ze hadden ervoor gekozen om mij te bedriegen, vandaar de frons. Maar geen denken aan dat ik hem dat ging vertellen.

‘Eh, Mal?’ Adrian trok aan de dikke gouden ketting om zijn hals alsof het een halsband was.

‘Momentje, Adrian.’ Mal nam me langzaam op, van top tot teen, en zijn ogen bleven hangen bij de ronding van mijn boezem.

Grote borsten, een gebrek aan lengte en brede heupen zaten in de familie. Mijn moeder was precies hetzelfde, dus ik kon er weinig aan doen. Een tekortschietend liefdesleven leek echter iets wat alleen bij mij hoorde. Pap en mam waren al bijna dertig jaar getrouwd en mijn zus stond op het punt te gaan trouwen, hoewel ik daarbij niet aanwezig zou zijn. Lang verhaal. Of een kort rotverhaal, zeg het maar.

Hoe dan ook, ik vermaakte me prima in mijn eentje.

‘Ik denk echt dat jij de juiste keuze zou kunnen zijn, Lena,’ haalde de drummer me uit mijn gedachten.

Ik knipperde met mijn ogen. ‘O ja?’

‘Ja. Ik bedoel, kijk, je bent grappig en om op te vreten. Maar ik vind het vooral leuk hoe je naar me kijkt met die “krijg de pleuris”-blik vanachter je sexy bril.’

‘Dat vind je leuk?’ Ik glimlachte van oor tot oor.

‘O, ja. Nou en of. Maar jij bent niet voor mij.’

‘Niet?’

‘Helaas niet.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Damn.’

‘Ja, ik weet het. Je mist echt iets.’ Hij zuchtte en stopte zijn haar achter zijn oren. Toen keek hij over zijn schouder. ‘Heren, dat probleem waar we het eerder over hadden. Ik denk dat ik misschien een oplossing heb gevonden.’

David Ferris keek van Mal naar mij en weer terug, met een gefronst voorhoofd. ‘Je meent het?’

‘Honderdtien procent.’

‘Je hebt haar gehoord, ze is secretaresse.’ De oudste van de broertjes Ferris, Jimmy, keek niet eens op van de papieren. Zijn stem was

zacht, diep, maar totaal ongeïnteresseerd. ‘Ze heeft niet de juiste kwalificaties.’

Mal snoof. ‘Alsof al die mensen met mooie diploma’s zulk verdomd goed werk hebben geleverd. Hoeveel heb je er al ontslagen of weggejaagd? Tijd om het probleem eens vanuit een nieuw perspectief te bekijken, gast. Open je geest voor de wonderbaarlijke Lena Morrissey.’

‘Waar gaat dit over?’ vroeg ik, verbijsterd.

‘Jongens, jongens.’ De eikel, Adrian, begon paniekerig met zijn handen te zwaaien. ‘Dit kunnen jullie niet menen. Laten we hier even over nadenken.’

‘Wacht even, Adrian,’ zei David. ‘Hij is niet erg makkelijk in de omgang. Denk je dat ze het aankan?’

Jimmy snoof.

‘Ja, dat denk ik wel,’ zei Mal, terwijl hij opgewonden op de ballen van zijn voeten stuitte. Hij stak zijn vuisten omhoog alsof hij wilde vechten. ‘Laat me zien wat je kunt, Lena. Sla me knock-out. Kom op, kampioen. Je kunt het. Gooi me in de touwen!’

Wat een mafkees. Ik sloeg zijn plagerige vuist weg uit mijn gezicht. ‘Meneer Ericson, je hebt ongeveer vijf seconden om iets zinigs te zeggen, anders ga ik.’

David Ferris schonk me een glimlachje. Van goedkeuring misschien? Ik wist het niet zeker en het maakte ook niet uit. Dit circus had lang genoeg geduurd. Ik had nog het een en ander uit te leggen op het uitzendbureau. Aangezien dit niet de eerste keer was dat ik in de hoedanigheid van uitzendkracht botste met een eikel, had ik weinig hoop op vergiffenis. Ze hadden me al een paar keer gevraagd om me in te houden, maar echt, het leven was te kort om me te laten afbekken. Laat mensen over je heen lopen en je krijgt wat je verdient. Dat had ik door schade en schande geleerd.

Met een teleurgestelde zucht liet Mal zijn schouders zakken. ‘Oké, oké. Dan niet. Mij kan het niet schelen.’

Hij en David keken elkaar aan. Toen gaf David zijn broer een por met zijn elleboog. ‘Het kan best de moeite waard zijn om erover na te denken.’

‘Ze zet Adrian op zijn nummer en ineens is zij het?’ vroeg Jimmy. ‘Serieus?’

‘Mal heeft gelijk, ze is anders.’

Adrian produceerde een wanhopig geluidje. Het was misschien niet belangrijk, maar mijn hart maakte een sprongetje toen ik het hoorde. Misschien was vandaag toch niet helemaal waardeloos.

‘Zeg eens, Lena,’ zei Mal, terwijl er een grijns op zijn gezicht verscheen. ‘Wat vind je van Portland?’

‘Regent het daar niet altijd?’ vroeg ik. Eerlijk gezegd trok het idee om zo ver de Pacific Northwest in te gaan me niet echt.

Mal kreunde. ‘Ik weet het, lieve Lena, ik weet het. Geloof me, ik heb geprobeerd om ze zover te krijgen dat we teruggaan naar Los Angeles, maar ze willen niet. De broertjes Ferris vertoeven tegenwoordig in Portland. Zelfs Benny-boy heeft zich daar geïnstalleerd.’

Ben, de bassist, opende één oog en schonk ons beiden een vermoeide blik. Daarna sloot hij het weer en sliep verder.

‘Kom op, Jimbo,’ zei Mal, weer stuiterend op zijn plaats. ‘Help me om haar ervan te overtuigen dat Portland niet alleen maar waardeloos is.’

Uiteindelijk zuchtte Jimmy en keek naar me op.

Wat Mal niet bij me gedaan kreeg, lukte deze man met gemak. Alles stond even stil, behalve mijn hart, dat luid in mijn oren klopte. Deze man was bijna even mooi als de sterren. Ik kon alleen maar verlangend naar hem kijken, zo ver buiten mijn bereik was hij. Zouden dit soort momenten niet memorabel moeten zijn? Zou het niet groots moeten aanvoelen als het lot onder je voeten verschuift? Maar in plaats van sfeerverlichting en dramatische muziek kreeg ik een chagrijnige, ijskoude blik van een vent in een maatpak. Donker haar viel over zijn gezicht en kraag, omlijstte de jukbeenderen van een engel en de kaak van een koppig kind. Elke andere zichtbare centimeter van hem leek bij een volwassen man te horen. Maar de manier waarop hij zijn kaak uitstak... nou ja.

Hij mocht dan knap zijn, maar aardig was hij beslist niet. Ik had genoeg niet-aardige mannen ontmoet om dat te weten. Toch, reken maar dat ik hem aantrekkelijk vond.

Dus ik fronste strak naar hem terug.

Zijn blik werd feller.

De mijne ook.

‘Nou, jullie kunnen nu al geweldig met elkaar overweg! Het is alsof jullie elkaar al jaren kennen. Ik denk dat ze een geweldig inwonend assistente voor je zal zijn,’ zei Mal. ‘Zeg het hem, Lena.’

‘Een inwonend assistente?’ papegaaide ik onthutst.

‘Sinds wanneer heb ik een assistente nodig?’ Jimmy bekeek me van top tot teen, met strakke lippen van afkeuring.

‘Sinds je geen nuchterheidscoach in je leven lijkt te kunnen houden.’ Zijn broer antwoordde rustig, zelfs een beetje kil. ‘Maar het is jouw beslissing. Als je haar geen kans wilt geven, zoekt de platenmaatschappij iemand anders voor je. Iemand die geschikt is.’

Jimmy kromp ineen en zijn brede schouders zakten naar voren. Ik had bijna medelijden met hem. Hij had misschien niet het allerzonnigste karakter, maar het zou geen kwaad kunnen als zijn broer hem een beetje steunde. Broers. Wat moest je ervan zeggen?

‘Ze moeten uiteindelijk wel het geluk hebben iemand te vinden die je om je heen kunt verdragen, toch?’ vroeg David. ‘Je doet het geweldig, maar we kunnen het ons niet veroorloven dat je nu de mist ingaat.’

‘Ik ga niet de mist in.’

‘We gaan binnenkort touren en dan komt er een eind aan je routine. En als dat gebeurt, kun je snel weer in oude gewoontes vervallen. Je hebt gehoord wat die laatste therapeut zei.’

‘Oké, Dave. Prima. Jezus.’ Hoewel zijn broer aan het woord was, liet Jimmy’s ijskoude blik me geen moment los.

Ik staarde terug, onverstoorbaar. Het lag niet in mijn aard om een uitdaging uit de weg te gaan.

‘Ik neem haar aan,’ zei hij.

Ik lachte. ‘Eh, meneer Ferris, ik heb nog nergens ja tegen gezegd.’

‘Maar er zijn voorwaarden,’ vervolgde Jimmy.

Naast me balde Mal zijn vuisten in de lucht en maakte gedempte juichende geluiden. Mijn commentaar leek volledig te worden genegeerd.

‘Ik wil dat je me niet constant voor de voeten loopt,’ zei Jimmy terwijl hij me dwingend aanstaarde.

‘Een momentje alsjeblieft. Dus, je biedt me een baan aan als je inwonend assistente?’ vroeg ik, gewoon voor alle zekerheid.

‘Nee, ik bied je een proefperiode aan als mijn inwonend assistente. Laten we zeggen een maand... als je het zo lang volhoudt.’

Een maand zou ik het wel met hem moeten uithouden. Waarschijnlijk. Maar het moest wel goedbetaald werk zijn. ‘Wat houdt de baan in en wat betaalt het?’

‘Hij houdt in dat je me niet voor de voeten loopt en je krijgt het dubbele van wat je hier verdient.’

‘Het dubbele?’ Mijn wenkbrauwen kropen omhoog.

‘Je vertelt aan niemand hoe de zaken ervoor staan, tenzij ik in de fout ga,’ zei hij. ‘Dan praat je alleen met een van de jongens van de band, of met het hoofd van onze beveiliging. Begrepen?’

‘Over wat voor soort fouten hebben we het precies?’

‘Geloof me, als het gebeurt, herken je het. Wat was je naam ook alweer?’

‘Lena.’

‘Nena?’

‘Nee. Lena. L-e-n-a.’

Adrian maakte een zwak gorgelend geluid, alsof iemand hem wurgde. Maar dat deed er niet toe. Het enige wat ertoe deed was dat het voorhoofd van Jimmy Ferris glad werd. De woede, spanning of wat het ook was verdween van zijn gezicht en hij keek me peinzend aan. Hij glimlachte niet. Zelfs niet een klein beetje. Maar ik vroeg me heel even af wat ervoor nodig zou zijn om hem dat te laten doen. Nieuwsgierigheid was dodelijk.

‘Le-na.’ Hij liet mijn naam van zijn tong rollen alsof hij die probeerde te proeven. ‘Oké. Blijf uit mijn buurt en we zullen zien wat er gebeurt.’

1

Jimmy ging door het lint.

De deur van de hotelkamer trilde; iets vloog hard tegen de andere kant ervan. Binnen klonken de stemmen steeds harder, maar de woorden waren onduidelijk. Misschien moest ik gewoon even in de gang blijven staan. Het was verleidelijk. Dit alles was mijn eigen verdomde schuld, ik had al weken geleden weg moeten zijn. Hoe goed het ook betaalde, deze baan paste niet bij me. Maar elke keer als ik mijn mond opende om hem te vertellen dat ik zou stoppen, verdwenen de woorden.

Ik kon het niet verklaren.

‘Hoi.’ Ev kwam naar me toe gelopen in een eenvoudig zwart jurkje, haar vingers zenuwachtig ineenstrengelend. Haar blonde haar was opgestoken in een elegante chignon.

‘Hai.’

‘David is binnen met hem aan het praten.’

‘Oké.’ Ik had misschien ook een jurk moeten aantrekken, voor traditioneel moeten kiezen. Het laatste wat ik wilde was Jimmy publiekelijk in verlegenheid brengen op een dag als vandaag. Alleen kon november in Noord-Idaho stervenskoud zijn. Voor iemand afkomstig uit een warmer klimaat maakten ze geen panty’s die dik genoeg waren voor dit soort weer.

De band en de crew waren al ruim een week in Coeur d’Alene, en Jimmy was in een sombere stemming sinds we er waren aangekomen. Nog somberder dan normaal. Mals moeder had haar gevecht tegen kanker verloren en was vier dagen geleden overleden. Wat ik ervan begreep was dat Lori een soort surrogaatmoeder voor de broertjes Ferris was geweest. Naar verluidt hadden ze weinig aan hun eigen moeder gehad, die ze al vroeg in de steek had gelaten. Ik

had Lori maar een paar keer ontmoet. Het viel niet te ontkennen dat ze een prachtmens was geweest.

Nog meer gedempt geschreeuw. Weer een dreun.

‘Ik denk dat ik beter niet had kunnen gaan ontbijten.’ Koffie, wentelteefjes en veel meer ahornsiroop dan een vrouw nodig had klotsten heen en weer in mijn maag. Troosteten was shit. ‘Ik dacht dat ik terug zou zijn voordat hij terugkwam van de sportschool.’

‘Je kunt hem niet constant in de gaten houden.’

‘Ik word ervoor betaald om dat te proberen.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘God sta me bij.’

‘En als je dat deed, zou hij je ontslaan omdat je hem voor de voeten liep. Net als hij bij alle anderen heeft gedaan. Hem wat bewegingsruimte geven is goed.’ Ev deinsde achteruit omdat er weer een geweldige klap klonk uit de kamer der verdoemenis. ‘Meestal.’

‘Hm.’

Jimmy had niet daadwerkelijk alle vijf mijn voorgangers ontslagen; sommige had hij voorzichtig overgehaald om te stoppen. Tenminste, zo omschreef hij het zelf. Maar ik deed geen moeite om haar te corrigeren.

‘David kalmeert hem wel,’ zei Ev vol overtuiging.

Het was lief, zoals ze haar man verafgoodde. Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zoveel vertrouwen in een geliefde had gehad. David en Ev waren zes maanden geleden na een avondje doorzakken in Las Vegas getrouwd. Het was breed uitgemeten in de pers. Kennelijk was het een geweldig verhaal, hoewel ik nog niet alles had meegekregen. Ev had me een paar keer mee uit gevraagd met haar en haar vriendinnen, maar ik had steeds gezegd dat ik niet kon komen. Niet dat ik het gebaar niet waardeerde, maar het voelde verkeerd omdat ik voor haar zwager werkte.

Hoe dan ook, dealen met Jimmy was mijn werk. Ik schonk Ev een verontschuldigend glimlachje en schoof de sleutelkaart door het slot. Tijd om de moeder-overste-pet op te zetten die me volgens mijn ex, de schat, zo perfect paste.

Langzaam en kalm duwde ik de deur open. Een meter bij mijn gezicht vandaan sloeg een glas tegen de muur; ik schrok me rot en